

BLANKSKURA, v. a. 1. Skura någonting så, att det blir blankt. — *Blankskurande*, n. 4. o. *Blankskurning*, f. 2.

BLANKSLIPA, v. a. 1. Slipa någonting så, att det blir blankt. — *Blankslipande*, n. 4. o. *Blankslipning*, f. 2.

BLANKSMÖRJA, f. 1. Smörja, vanligtvis i flytande, men äfven stundom i fast form, till skodons blankning.

BLANKT, adv. 1) *Draga b.*, blotta värjan, sabeln. — 2) (fam. o. pop.) Alldeles, helt och hållet. *Det är för honom b. omöjligt att gå nykter till sängs.* — *Syn.* Se *Helt* och *hållet*.

BLANKVAX, n. 5. En sammansättning, hufvudsakligen bestående af vax, hvarmed ämnen, isynnerhet läder, blankas.

BLANKVERS, m. 5. 1) Versrad, hvars slutstafvelse icke rimmar med slutstafvelsen i någon annan vers. — 2) (kollektivt) Orimmade verser. *Skrifva b. Detta poem är b., är skrivet på b.*

BLAREN, blarn (uttalas äfv. af somliga blarén) m. 2. def. 1) Figuren på ett af korten i cambiospel. — 2) Sjelfva kortet, hvarpå denna figur befinnes. — 3) (fig.) Ytterst lit karl.

An m. Ordet torde böra deriveras från det tyska *blarren* eller *pärren*, som betyder: lipa, grina.

BLASFEM, blassfäm, m. 5. Hädelse. [Blasphem, Blasphème.]

BLASFEMI, f. 5. Hädelse. [Blasphemi, Blasphemie.]

BLASIEMOSSA, f. 1. En mossart. Kallas äfven Sandmossa. *Blasia pusilla*.

BLASONERA, v. a. 1. (herald.) Med punkter och streck uttrycka vapenfärgerna på en sköld.

BLECK, bleck, n. 5. 1) (i allm.) Tunn och jemn, valsad eller smidd skifva af metall. *Beslå med b.* — 2) (i inskränkt mening) Jernbleck, isynnerhet förtenadt. — *Ss.* *B-ask*, *-dosa*, *-flaska*, *-härl*, *-låda*, *-skifva*, *-skolla*, *-spruta*.

BLECKA, v. a. 1. 1) Bortskära ett stycke af barken på ett växande träd, för att hämta kåda ur stammen. — 2) Hugga skårar i träden, för att derigenom för vandrare utvisa väg genom en skog. — *Bleckande*, n. 4.

BLECKARBETE, n. 4. Någonting af jernbleck förfärdigadt. — *Syn.* Bleckslagararbete, (i plur.) Blecksaker.

BLECKERT, n. 5. sing. *Rhenskt b.*, ett slags vin ifrån Rhentrakterna.

BLECKFORM, m. 2. Form af förtennt jernbleck, större eller mindre, till olika behof, såsom till gräddning af bakelse, puddingars kokning, m. m.

BLECKHAMMARE, m. 5. 1) Brukshammare, hvarmed jernbleck utsmides till behörig tunnhet. — 2) Sjelfva inrättningen, smedjan, der detta sker.

BLECKHUFVA, f. 1. Se *Pichelhufva*.

BLECKLYKTA, f. 1. Lykta, hvari glaset är infattadt i förtennt jernbleck.

BLECKMYNT, n. 5. Se *Brakteat*.

BLECKMÅTT, n. 5. Mått af förtennt jernbleck, för våta varor, större och mindre, från en kanna till en jungfru.

BLECKNING, f. 2. Handlingen, då man bleckar; se d. o.

BLECKPENNING, m. 2. Penning, mynt af bleck.

BLECKPLÅT, m. 2. 1) Plåt af utvalsadt eller utsmidt jern, till viss längd, bredd och tjocklek. — 2) (mindre brukl.) Större eller mindre stycke af en sådan plåt, utan afseende på formen.

BLECKRUTA, f. 1. Ruta (i fönster) af jernbleck, till öppnande för väder vexling.

BLECKSAKER, f. 5. pl. Bleckslagararbeten (se d. o., hem. 2). Brukas om allehanda husgeråd af jernbleck.

BLECKSAX, f. 2. (metallarb.) Sax till klippning i metallbleck.

BLECKSLAGARARBETE, n. 4. 1) Arbetet, sysselsättningen, då saker af jernbleck förfärdigas. — 2) Sak, förfärdigad af jernbleck.

BLECKSLAGARE, m. 5. Handverkare, som förfärdigar arbeten af jernbleck. — *Ss.* *Bleckslagarhandverk*, *-gesäll*, *-skrå*, *-verksstad*, m. fl.

BLECKSLAGERI, n. 5. 1) Inrättning med tillhörande verktyg och maskiner, till blecksakers förfärdigande. — 2) Stället, der en sådan inrättning finnes. — 3) Konsten och färdigheten att tillverka saker af jernbleck. — 4) Sjelfva arbetet dervid. — 5) Samteliga arbetare, som tillverka saker af jernbleck, antingen i allmänhet, eller i ett land, en stad. — 6) Skrå i en stad, bestående af alla der befintliga bleckslagare med deras arbetare.

BLECKSMED, m. 5. Smed, som under hammaren utsmider bleck.

BLECKSMEDJA, f. 1. Smedja, der bleck utsmides till behörig tunnhet.

BLECKSTAKE, m. 2. pl. — *stakar*. Ljustake af jernbleck.

BLECKVARA, f. 1. Se *Bleckslagararbete*, 2.

BLEFVEN, äldre form för part. pass. af verbet *Blifva*.

BLEK, a. 2. 1) (om menniskor) Som har en hvitaktig färg, antingen denna färg är naturlig, eller en följd af sjukdom eller sinnesrörelse. *Han är b. som ett lik, som ett lärst, som döden.* *Hafva b. hy, b-t ansigte, b-a läppar.* *Vara b. i ansigtet, se b. ut.* *Hon har blifvit b. om kind, stackars flicka.* *Han har varit sjuk, dervöre är han så b.* *Vara b. af vrede, raseri, förskräckelse.* — 2) Som lyser matt, svagt. *Månans b-a strålar.* *Lampans b-a sken.* — *Syn.* *Matt*, *Svag*, *Dunkel.* — 3) Säges i fråga om färger, som förlorat sin ursprungliga friskhet, glans, bjerthet. *Färgen på denna mantel har blifvit b.* *B-t bleck.* — *Syn.* *Urblekt*, *Black*.

BLEKA, v. a. 1. 1) Rena (väfnader, lumpor, halmflåter, vax, m. m.) från alla ämnen, som kunna återgifva ett färgadt ljus, d. v. s. göra hvit, antingen genom utsättning för solstrålarnes verkan eller och genom kemiskt förfarande. *B. i solen, med chlor, svafvelsyrlighet, o. s. v.* *Lägga ut väf att b-s.* *Solen b-ker färgerna.* *B. bort, ut,* genom blekning borttaga, t. ex. fläckar. *B. ur,* genom blekning borttaga färg (deraf adj. *Urblekt*). — 2) (poet.) Göra blek. *Sorgen har blekt hennes kind.*

BLEKANDE, n. 4. Handlingen, då man bleker.

BLEKAKTIG, a. 2. (mindre brukl.) Något blek. **BLEKARE**, m. 5. (föga brukl.) Man, som har tillseende vid väfnaders m. m. blekning. — *Ss.* — *lön*.

BLEKBLÅ, a. 2. Som har en obehagligt ljus, matt eller fördunklad blå färg. — *Blekblåhet*, f. 5.

BLEKDUK, m. 2. kollektivt. Ett slags linväf, som begagnas vid vaxblekerier.

BLEKE, n. 4. 1) Plats på marken, der tyger och väfnader, m. m., utläggas till blekning. — 2) Inrättning för tygers och väfnaders blekning. —